

1. kapitola

Začátek na konci

A pak jsem zemřel. Vzhledem k okolnostem bylo vlastně nejpodivnější to, že smrt přišla velmi snadno. Nevěděl jsem sice, co mě čeká, ale posledních několik minut předtím, než jsem definitivně zemřel, bylo dost bolestivých a děsivých, a to jsem ani nebyl úplně při vědomí. Všichni kolem se mi horečně a zoufale snažili zachránit život, ale bezvýsledně. Byla to strašlivá nehoda.

Stál jsem tam nezraněn, naprosto odtržený a v naprostém klidu jsem přihlížel. Mé tělo leželo na zemi pomlácené a špinavé, obě nohy jsem měl zkroucené do podivných úhlů. Moje hlava s kšticí nasáklou krví byla nepřírozně zvrácena dozadu a všude byla krev. Nebyl to moc pěkný pohled. Hrozný stav motorky napovídá, jakou rychlostí jsem musel jet, když jsem nad ní ztratil vládu, dostal smyk a vrazil do stromu. Asi tak okolo 150 kilometrů v hodině.

Rychlou jízdou jsem si jako obvykle vybíjel svůj vztek. To byl jeden z mnoha způsobů, kterými jsem se vyrovnával se zlostí a s bolestí, která vždy stála v pozadí. Řídit se na motorce a cítit vítr, jak mě šlehá do tváře – to mi dodávalo úžasný pocit svobody: jedině takhle jsem mohl na chvíli vypadnout. Tentokrát jsem za to ale zaplatil tu nejvyšší cenu.

Přihnala se sanitka, všechny majáky rozsvícené jako vánoční stromeček. „To už nemá cenu,“ prohlásil policista, který se na místě nehody objevil skoro okamžitě a spolu s dalšími lidmi se mi snažil pomoci. „Ten už to má za sebou.“

Oběma zdravotníkům stačil jeden rychlý pohled a ten starší souhlasně pokývl. „Musel jet rychle jako blázen,“ řekl, když si prohlédl mé zkroucené tělo a motorku rozsekanou na tisíc kousků. „Tahle zatáčka byla vždycky zrádná. Už jsme jich tady za posledních pár let posbírali docela dost, ale stejně to tu nikdy nezabezpečili.“

„Dám to do zprávy,“ odvětil policista cynicky a sledoval přitom, jak se zdravotníci pouští do svého hrozivého úkolu naložit mé zkrvavené a pokroucené tělo na nosítka. „Mám jeho peněženku, tak alespoň víme, kdo to je. Jeden z našich chlapců to zřejmě bude muset sdělit tomu, ke komu jel. Nebo od koho odjížděl. Já to nesnáším, doufám, že to nepřipadne na mě.“

„Tak do toho, lidi. Tady už nic nezmůžeme,“ prohlásil směrem ke všem těm lidem, kteří se zastavili a snažili se mě zachránit. „Pokračujte – a ať už jedete kamkoliv, dávejte pozor na cestu.“

„Tohle nebyl žádný mladík,“ poznamenal mladší zdravotník, když se veřejnost vytratila. „Trochu starý na motorkáře, řekl bych, obzvlášť vzhledem k rychlosti, kterou se musel hnát. A taky pěkně urostlý.“

Policista si zkontroloval datum narození na mém řidičáku. „Před několika měsíci mu bylo 65,“ řekl. „Kdyby to přežil, tak už by spadl do vládního zdravotního programu. To je ale škoda, co? Pracovat celé ty roky, dožít se do důchodu a pak bum! Je po tobě. To člověka nutí k zamyšlení, ne?“

„Hmm,“ zamumlali oba zdravotníci s očividným nezájmem. Měli dost svých starostí, a co se jich týkalo, tak přemýšlení nad podobnými věcmi jim to nijak neusnadňovalo. „Pro tu motorku zřejmě pošlete odtahovku, že?“ zeptal se ten starší, který už se zjevně nemohl dočkat, až se vrátí ke své práci.

V tu chvíli jsem pocítil skutečně velkou touhu se jim nějak ukázat. Dokonce jsem se ptal sám sebe, jestli jsem vůbec mrtvý, jestli to není jen nějaký mimotělní zážitek nebo sen. „Hele, tohle je moje tělo,“ zakřičel jsem na zdravotníky, zatímco mě nakládali do sanitky. Při pomyslení, že mi seberou mé tělo, mě zachvátila panika. „Vezměte mě s sebou,“ žadonil jsem. Žádná reakce. Sanitka i policejní auto odjely, zatímco odtahový vůz naložil vrak toho, co dříve bylo mou pýchou a radostí. Cítil jsem se úplně sám a opuštěný.

Provoz na silnici se brzy vrátil k normálu, auta a nákladáky projížděly okolo, a řidiči ani pasažéři nevěděli nic o tom, že jen před několika momenty jsem přímo na tomto místě zemřel. Nikdo také netušil, že na kraji silnice, tam, kde ještě před chvílí leželo mé tělo, teď stojí má nehmotná duše. Jediné, co dokazovalo, že tu došlo k hrozné havárii, byla tmavá kaluž krve, ale i tu už začínal smývat déšť, který se právě prudce spustil.

Zatímco se kolem mě řítily lidé ve svých autech v naprosté nevědomosti o mé přítomnosti, cítil jsem ohromný a zdrcující pocit samoty a odloučení. Byl jsem odtržen od své lidské existence, a přesto jsem zoufale prahнул po sjednocení se svým tělem. Chtěl jsem se vrátit zpátky a promluvit si se svou ženou a dětmi, říct jim, jak mě mrzí, že jsem byl takový idiot, a pak vše napravit. Přemohla mě lítost.

Nejvíce jsem se strachoval o Vernu, svou současnou manželku. Verna byla vysoká, štíhlá, hnědooká žena s dlouhými tmavými vlasy, jež nosila většinu času v culíku – byla skutečně půvabná. Vzali jsme se před deseti lety, ale nebyl to jednoduchý vztah. V pohledu na duchovno jsme se shodovali, ale přestože jsme se ze všech sil snažili podle toho i žít, tak mezi námi vždy panovalo určité napětí. Já jsem byl dost popudlivý a snadno jsem se rozčílil, ona zase pokaždé hned přešla do obrany. Její předchozí manžel byl surový násilník, takže když jsem se rozjel, zareagovala vždycky takhle. Bylo to o to horší, že moc dobře věděla, že můj vztek pramení z předčasného úmrtí mé předchozí ženy.

Přes to všechno jsme jeden druhého milovali a já věděl, že ji moje smrt hluboce zasáhne. Verna na mně byla hodně závislá a já si byl jistý, že se teď bude cítit osamělá a ztracená. Zoufale jsem toužil jí říct, jak moc ji miluji a jak mě mrzí, že jsem si na ní tak často vybíjel svůj vztek. Těsně před tím, než jsem vyrazil na svou osudnou projížďku na svém stroji Harley Davidson, jsem vypadl z domu celý rozčilený a neřekl jsem jí ani slovo. Kdybych se tak jen mohl vrátit zpět a říct jí, jak moc ji miluji a že jsem se na ni nezlobil – jí se to přece netýkalo. Šlo o Susan.

Susan byla má druhá manželka a byla to láska mého života, doopravdy. Svým vzhledem byla pravým opakem Verny, měla drobnou postavu a světlé vlasy nosila střižené nakrátko. Měla ty nejúžasnější zelené oči, které se neustále třpytily a zářily. Byla tanečnice. Byli jsme absolutně nerozluční, pár na celý život. Tím jsme si byli oba naprosto jistí. Když jsem si ji bral, bylo mi 35 let a jí 27. O sedm let později, ve věku 34 let, ze-

mřela. Naprosto mě to zdrtilo, začal jsem rychle upadat. Dalších šest let se můj život točil kolem alkoholu, drog a nevázaného sexu a mezitím jsem spřádal plány na rychlé zbohatnutí. Byl jsem v pěkné bryndě a mířil do naprostého zapomnění.

V té době jsem ale také začal hledat ve svém životě nějaký smysl. Potřeboval jsem najít něco, čeho bych se mohl chytit, co by dokázalo zmírnit mou bolest ze ztráty Susan a nějak mi vysvětlit její smrt. Věděl jsem, že jinak se skutečně zničím – už jsem k tomu neměl daleko. Jednoho dne mi jeden přítel zaslal knížku nazvanou *Radikální odpuštění*. Odložil jsem ji asi na rok a ani jsem se do ní nepodíval. Svému příteli jsem se o ní nikdy nezmiňoval a on se na nic neptal. Jednou po příšerné noci plné pití jsem ji najednou otevřel a pustil se do čtení. Nedokázal jsem ji odložit. Ta knížka postavila celý můj život do úplně nové perspektivy, a tak započalo mé uzdravování. V podstatě mi zachránila život.

Mé děti pocházely z prvního manželství. June jsem si vzal, když jsem sloužil v námořnictvu. Bylo mi 22 let a choval jsem se tehdy naprosto nezodpovědně. Zahýbal jsem jí s jinými ženami – v každém dalším přístavu s jednou, jak se říká – takže manželství bylo od počátku nefunkční. Brzy jsme na svět přivedli v rychlém sledu dvě děti, chlapečka a holčičku. V tu dobu už jsem byl pryč z námořnictva, ale nikde jsme se neusadili, žádnou práci jsem si nedokázal udržet déle než pár měsíců. Naše třetí dítě nečekaně zemřelo. Byl to takzvaný *SIDS* – syndrom náhlého úmrtí kojence.

Vymysleli si pro to jméno, ale neznají příčinu, a tím je to horší. June z toho vinila sama sebe a nikdy se přes to skutečně nepřenesla. Upadla do depresí, hodně se mi vzdálila a já si s ní zkrátka nevěděl rady.

Všechno se nám zprotivilo, a tak jsme se po deseti letech manželství rozvedli. Děti to samozřejmě zničilo a nikdy mi neodpustily. Vypařil jsem se z jejich životů takřka dokonale a ani jsem se nepokoušel je jakkoliv kontaktovat, tedy dokud jsem si nepřečetl *Radikální odpuštění* a nezapočal svou cestu k uzdravení a zahojení. Ani jedno dítě už se mnou ale nechtělo mít nic společného a já jim to nevyčítám.

Zajímalo mě ale, co se stane teď, až se dozví, že jsem zemřel. Budou litovat, že už nikdy nebudou mít příležitost mi odpustit, i kdyby jen trochu? Začnou se zajímat, kdo vlastně byl jejich otec, když jsem teď mrtvý? Já jsem si teď ze všeho nejvíce přál vrátit se a hned se s nimi spojit, ale budou cítit totéž?

Ačkoliv jsem cítil silné nutkání vrátit se a dát do pořádku svůj chaotický život, zároveň jsem začínal pociťovat silné vábení opačným směrem. V tu chvíli jsem ještě netušil, co to znamená, až později jsem si uvědomil, že mě něco vybízí, abych se vydal na cestu za světlem. Jenže na to jsem ještě nebyl připraven.

„Hej!“

Majitel hlasu se zjevil zničehonic. Byl neupravený a zamazaný špínou a zřejmě i zaschlou krví, přesto však byl oblečený v obleku. Kravatu neměl pořádně uvázanou, ale jinak visela pořád ještě více méně na svém místě. Muž byl středně vysoké postavy a přes svůj pokročilý věk byl relativně štíhlý. Zdálo se, že hodně posiloval a pečoval o svůj vzhled. Byl sice odporně zamazaný, ale pod vrstvou špíny byl zřejmě dost pohledný. Mohlo mu být asi tak kolem šedesáti let, jen o něco málo mladší než já.

„Tak ty taky, co?“ řekl. „No, nejsi první, kdo v téhle zatáčce zaklepal bačkorama. A já taky ne. Zařvala

tady už fůra lidí. Vlastně jsem tě viděl, jak přijíždíš na té své mašině, a věděl jsem, co se stane. Bylo to nevyhnutelné. Celé jsem to sledoval. Fakt dramatické. Měl jsi upito?“

„Ne,“ vyhrkl jsem rychle.

„Tak sis teda dal trávu?“

„Ne, nebyl jsem ani zhulený. Jenom pekelně naštvaný.“

„To vyjde nastejno,“ opáčil on. „Zloba je prostě jen další závislost. A každá závislost tě nakonec dostane. Já jsem byl ožralej jak duha, když jsem z téhle zatačky vylít ve svém zbrusu novém jaguáru. Zemřel jsem okamžitě, ale chvíli trvalo, než mi to došlo. Mluvil jsem se všemi okolo, ale nikdo mě neviděl ani neslyšel, což mě teda pěkně namíchlo. Myslel jsem si, že mě ignorují, protože jsem opilej. A pak jsem si konečně uvědomil, že jsem mrtvý. To byl teda šok!“

„Kdy se to stalo?“

„Nevím, nedokážu ti to říct. Zdá se to jako věčnost, ale čas se pro mě zastavil, takže vůbec netuším. Moje hodinky stále ještě ukazují čas, kdy jsem zemřel.“

Pohlédl jsem na své hodiny a všiml jsem si, že se také zastavily v okamžiku mé smrti. Zdálo se, že čas na této straně vůbec neexistuje. Podíval jsem se znovu na toho chlápka a ucítil, jak mě přemáhá smutek. Byl tady zřejmě nějakým způsobem zaseknutý nebo uvězněný. Okamžitě mě napadlo, že bych se mohl dostat do stejné šlamastyky. Předtím jsem sice pocítil to tajemné vábení, které by mě dostalo někam pryč mimo mé chápání, ale uvědomoval jsem si, že i přesto jsem tady možná také uvězněný.

„Proč jsi ještě tady?“ zeptal jsem se úzkostlivě.

„Myslím, že kvůli tomuhle,“ řekl a namířil prstem na bíle natřený křížek zasazený do země. Nahrubo stlučený kříž byl ozdobený plastovými květinami, mušlemi, fotkami a dalšími vzpomínkovými předměty. Na vodorovném rameni bylo namalováno jméno Joseph. Muž pokračoval: „Je to, jako by mě to tady drželo. Nepustí mě to. Oni mě nepustí.“

„Kdo oni?“

„Má rodina. Nedokážou se dostat přes to, že jsem zemřel při nehodě. Úplně na mě visí. Jezdí kolem tohohle křížku snad úplně každý den, a když projíždějí kolem, tak zpomalí. Musejí zpomalit tak jako tak kvůli té zatáčce, ale já vidím, jak sem upírají své smutné pohledy.“

„Museli tě hodně milovat,“ zkusil jsem to.

„Ále! Všichni mi říkali, že mě milují, ale ve skutečnosti mi vyčítali to mé pití. Moje žena je stejná jako ty – plná hněvu. Tímhle křížem dávají najevo svůj smutek, jenže si neuvědomují, že mě tím drží ve sféře Země, tedy v té astrální sféře, kde jsme právě teď. Jsme o jednu úroveň výš nad sférou Země, ale ještě nejsme ve světě Ducha. Je to trochu jako v nějaké pohádce. Nacházíme se mezi dvěma světy, ty i já, pane. Ale jestli jsi chytrý, tak se vydáš za tím světlem, o kterém mi všichni říkají, dřív než tvá rodina začne dělat takovéhle věci a uvězní tě tady.“

„Možná, že tu nejsi tak moc uvězněný, jak si myslíš,“ navrhl jsem. „Možná je to tvůj vlastní pocit viny, co tě tu drží. Bojíš se, abys nebyl odsouzen, že? Bojíš se, že kvůli svému pití a všem dalším věcem, které s tím souvisejí, přijdeš do pekla?“

Nešlo odhadnout, jak dlouho už zde Josepha vězni jeho rodina tím, že vztyčila malý bílý kříž na místo,

kde zemřel, protože ani jeden z nás nevnímal plynutí času, ale všiml jsem si, že z dřevěných částí křížku se už loupe barva a kromě toho začínají obrůstat mech. To bylo neklamně znamení, že tu musí stát už alespoň pár měsíců. Také fotky byly zcela vybledlé a zkroucené. Pouze umělohmotné květiny si od vztyčení křížku stále uchovávaly své zářivé barvy a tím, jak odolávaly zkáze a neuvadaly, jako by popíraly rozklad a Josephovu smrt. Tím také poskytovaly zvrácenou útěchu jeho blízkým, kteří každý den projížděli se svými smutnými tvářemi okolo. Skutečné květiny by zvadly už dávno, a potvrdily by tak smrt Josepha P. Nolanda. Umělohmotné květiny ale prodlužovaly jeho utrpení a udržovaly ho v zajetí déle, než za jak dlouho skutečné květiny uvadnou a zemřou.

Joseph chvíli zamyšleně seděl, pak se otočil, dlouze pohlédl na kříž a zavrtěl hlavou. „Možná, že jo. Když jsem byl dítě, tak se mě rodiče hodně usilovně snažili nadchnout pro náboženství, ale v dospělosti jsem v tom už moc nepokračoval. Mnohokrát jsem slyšel, že Bůh je zlý a kritický kruťas, který mě bez váhání pošle do pekla, když bude mít dojem, že jsem zhřešil. Můj mizerný táta to do mě hustil neustále. Ale je fakt, že jsem hřešil, to uznávám. Nejhorší bylo to moje pití, ale kromě toho jsem byl také často nevěrný. Spal jsem se ženskýma, co mě chtěly, a čas od času i s prostitutkama, když byla nouze. Povětšinou ale s vdanýma paničkama. Zjistil jsem, že je dokážu jednoduše svést několika lichotkami a drahými dárky. Nikdy jsem se nad tím moc nezamýšlel, ačkoliv jsem byl ženatý s hodnou ženou. Ale teď se kvůli tomu cítím špatně. Víím, že jí to skutečně ublížilo. O všem věděla, ačkoliv o tom se mnou nikdy moc nemluvila, a hlavně poté, co

mě potřetí nachytala. V podstatě to se mnou vzdala. Přesto se mnou ale zůstala. Vážně nevím proč. Možná kvůli penězům. Vydělával jsem dost a jí nic nechybělo, to můžu říct. Nikdy nestrádala, vážně.“

Chvilí seděl potichu. Nevím, jestli si nostalgicky připomínal své někdejší sexuální dobrodružství nebo se zamýšlel nad možnostmi, že za ně bude muset zaplatit, jestli a až se dostane k nebeské bráně.

„Myslím, že máš pravdu,“ obrátil se na mě a podíval se mi zpříma do očí. „K smrti se bojím nebeského soudu. Jsem si naprosto jistý, že půjdu do pekla. Takže asi budu muset udělat to, co nakonec udělali ti dva chlápci, kteří tady byli, když jsem sem přišel. Ti byli ve stejné šlamastyce, jeden z nich byl pedofil a ten druhý vrah, takže byli přesvědčení, že nemají šanci dostat se do nebe.“

„A co udělali?“ zeptal jsem se a v duchu jsem přemítal, jaké jsou asi moje vlastní možnosti a jestli se tam sám kdy dostanu. Ale neviděl jsem to moc nadějně. Nebyl jsem sice takový idiot jako tenhle Joe nebo ti dva, o nichž se zmínil, ale také jsem nebyl žádný andílek. V životě jsem udělal pěknou spoustu hloupostí a ublížil mnoha lidem. Vzal jsem si svou první ženu, což byla hloupost, měli jsme dvě děti a po deseti letech jsem je opustil. Doslova jsem se zřekl svých dětí. Nikdy mě vlastně nepoznaly a dnes by mě zřejmě ignorovaly. Nemůžu jim to vyčítat. Byl jsem tak zahleděný do sebe, že jsem na ně ani moc nemyslel, tak proč by se o mě měly zajímat, teď když jsem zestárl? Uvažoval jsem, co si o mně asi moje děti myslí teď, když jsem mrtvý. Zřejmě jsou rády, že už jsem pryč. Moje druhá manželka, láska mého života, zemřela na rakovinu. Nechtěl jsem být sám, a tak jsem se ože-

nil s Vernou, jež byla deset let mou manželkou, ale k níž jsem se choval ošklivě. Byl jsem příliš rozzlobený ze smrti Susan a vybíjel jsem si to na Verně. Úplně jsem překypoval hněvem! A zrovna když jsem se s tím vším začal pomalu vyrovnávat, když jsem v sobě ucítil opravdovou lásku k Verně a našel si výbornou práci, tak se musím nechat zabít. Kruci!

„Usoudili, že vydat se vstříc světlu je příliš riskantní. Rozhodli se proto zůstat ve sféře Země, a to tak, že se upnou na živé lidi a budou žít zprostředkovaně, skrze ně. Vkrást se do živého člověka je zřejmě dost jednoduché, ale zdaleka nejsnazší to je tehdy, když se daná osoba nachází pod vlivem alkoholu, drog nebo anestetik. Takže nejvhodnější kandidáti bývají k nalezení buď v hospodě, nebo v nemocnici. Takže se oba vydali do těchto míst. Já sám jsem byl za svého života pořádný pijan, takže jsem mohl být ideálním útočištěm pro nějaký přízrak, který také býval alkoholik. Skrze mě se pak takový duch mohl lehce uchytit v této sféře.* Když jsem byl ještě naživu, tak jsem pil jako duha, vypil jsem ohromné množství chlastu. Takže v mém energetickém poli mohlo zřejmě parazitovat hned několik těchhle přízraků, kteří mi pomáhali nasávat. Ale jestli to tak bylo, tak vážně nevím, co se s nimi stalo ve chvíli, když jsem natáhnul bačkory. Tak si myslím, že asi odlítli najít si jiného hostitele.“

Mělo to něco do sebe. Ale když jsem si představil, že bych udělal totéž, tak jsem si uvědomil, že by to nebylo správné. Já jsem nevnímal Boha jako rozzlobenou postavu, která jen odsuzuje a trestá a která by na mě seslala oheň a věčné zatracení za to, že jsem

---

* viz *Knih duchů*, A. Kardec, Eugenika 2010

v životě udělal pár špatných rozhodnutí. A nevěřil jsem ani v peklo, tedy kromě toho pekla, které jsme si sami stvořili na Zemi. Vždy jsem Boha chápal spíše jako milujícího a odpouštějícího, který nikoho neodsuzuje. Za svého života jsem se choval občas jako naprostý blbec, ale přesto jsem s jistotou cítil, že až stanu před branou do nebe, tak mě bezvýhradně přijme.

Rozhodl jsem se proto udělat něco nečekaného. Nechtěl jsem se potulovat sem a tam po Zemi a žít v cizím těle, ačkoliv musím přiznat, že jsem stále ještě toužil navrátit se do svého vlastního těla a pokračovat ve své lidské pouti. Ještě jsem nechtěl skončit. Chtěl jsem stihnout ještě tolik věcí! Jak jsem již zmínil, zrovna jsem našel smysl svého života v práci, kterou jsem nedávno získal a která mi poskytovala osobní uspokojení, a ještě pomáhala dalším lidem. Chtěl jsem ji vykonávat ještě dlouho.

„Dobře mě teď poslouchej,“ řekl jsem tomuhle chlapíkovi, který teď vypadal opravdu osaměle, vystrašeně a zkroušeně. „Myslím, že v tomhle se pleteš. Myslím, že Bůh ti odpustí. Pochopí, že tvoje osobnost je náchylná k závislostem. U tebe se to projevovalo sexem a pitím, ale to je vše. On to pochopí. Hele, já bych se chtěl taky vrátit zpátky, ale nelíbí se mi představa, že vložím svou energii do těla někoho jiného. Buď je má, nebo není ničím. Takže radši budu následovat ten hlas, který mi říká, abych vykročil vstříc světlu. Pojď se mnou a já se za tebe u brány zkusím přimluvit, kdybys narazil na potíže. Co na to říkáš?“

„A co s tímhle?“ řekl Joseph a ukázal na pomníček, který postavila jeho rodina vedle cesty. „Copak není mou povinností tady u něj zůstat? Nebude si moje rodina myslet, že jsem je zklamal? Určitě to poznají, když odejdu.“